

ватност. Статистическите критерии за проверка на адекватността най-общо могат да се разделят на **глобални** и **локални**⁶. С глобалните критерии се проверява адекватността на модела като цяло, а с локалните - параметрите, включени в измервателните и структурните модели. От своя страна, глобалните критерии биват абсолютни, относителни, "пестеливи" (parsimonious) и основаващи се на нецентрални параметри (Tanaka, 1993). С абсолютните критерии за адекватност се определя до каква степен общият модел (измервателни и структурни модели заедно) възпроизвежда наблюдаваната (емпирична) изходна матрица, без да се държи сметка какъв е приносът за това на структурния и на измерителния модел поотделно. Относителните критерии за адекватност сравняват коефициента χ^2 за тествания модел с този на т.нар. нулев хипотетичен модел (наречен в литературата още основен или "независим"). С нулевия модел се твърди, че всички наблюдавани променливи са независими помежду си, т.е. няма основание да се конструират латентни променливи. Пестеливите критерии обвързват адекватността на модела с достатъчния брой на оценяваните коефициенти, за да бъде достигнато зададено равнище на адекватност. Основната им цел е да се определи дали адекватността не е достигната благодарение на въвеждането на прекалено много параметри в модела. С **базираните на нецентралните параметри критерии за адекватност** проверката се осъществява по нестандартен начин. Вместо да се тества нулевата хипотеза (която твърди, че моделът е адекватен), тук на проверка се предлага алтернативната хипотеза (според която моделът не е адекватен). Вземането на решението за отхвърляне на алтернативната хипотеза е възможно само ако се използват "нецентрални" χ^2 -разпределения.

В последните години като неписано правило се налагат твърденията, че адекватността на модела трябва да се определя с критерии, попадащи в поне две от описаните групи. Приоритет се дава на относителните критерии. За да е адекватен моделът, стойностите на относителните критерии трябва да са над 0.90. За да се минимизира вероятността от допускане на грешки от първи и втори род, относителните коефициенти трябва да се комбинират с показатели от групата на абсолютните или нецентралните критерии за адекватност (Hu, Bentler, 1999).

Локалните критерии за адекватност се прилагат върху параметрите на измервателните модели или на структурния модел. В измервателните модели значимостта на коефициентите λ_x и λ_y се тества с помощта на t -критери

⁶ Подробности относно видовете критерии, както и формулните апарати за тяхното изчисляване вж. в Кръстевич, 2003, с. 278-283; Tabachnik, Fidell, 2001, pp. 697-702.